

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN
VOORZITTER VAN DE DERDE KAMER

ARREST

nr. S/2012/0024 van 8 februari 2012
in de zaak 1112/0095/SA/3/0085

In zake:

1. [REDACTED]
2. [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Dirk ABBELOOS
kantoor houdende te 9200 Dendermonde, Noordlaan 82-84
bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan

verzoekende partijen

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **OOST-VLAANDEREN**

verwerende partij

*Tussenkomende
partij :*

[REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Katia BOUVE
kantoor houdende te 8420 De Haan, Mezenlaan 9
bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld bij aangetekende brief van 3 oktober 2011 en geregulariseerd bij aangetekende brief van 13 oktober 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 25 augustus 2011.

Met dit besluit heeft de deputatie het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Haaltert van 16 mei 2011 verworpen. De deputatie heeft aan de tussenkomende partij de stedenbouwkundige vergunning voorwaardelijk verleend voor het bouwen van een meergezinswoning na het slopen van bestaande berguimten.

Het betreft een perceel gelegen te [REDACTED] en met kadastrale omschrijving [REDACTED]

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een nota betreffende de vordering tot schorsing ingediend en een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De repliek in feite en in rechte van de tussenkomende partij betreffende de vordering tot schorsing is vervat in haar verzoekschrift tot tussenkomst.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 1 februari 2012, alwaar de vordering tot schorsing werd behandeld.

Kamervoorzitter Filip VAN ACKER heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Patrick VANDENDAEL die loco advocaat Dirk ABBELOOS verschijnt voor de verzoekende partijen, mevrouw Kaat VAN KEYMEULEN die verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Ruben MOONEN die loco advocaat Katia BOUVE verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen van titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en van de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009.

III. TUSSENKOMST

..... vraagt met een op 9 november 2011 ter post aangetekend verzoekschrift om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de derde kamer heeft vastgesteld, met een beschikking van 22 november 2011, dat er grond is om het verzoek in te willigen en dat de verzoeker tot tussenkomst aangemerkt kan worden als belanghebbende in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO voor wat betreft de behandeling van de vordering tot schorsing.

IV. FEITEN

Op 18 april 2005 en 3 september 2007 werd een gunstig stedenbouwkundig attest afgeleverd telkens met als voorwaarde maximaal vier woongelegenheden te voorzien. Op 23 juni 2008 werd een ongunstig stedenbouwkundig attest afgeleverd.

Op 18 december 2008 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkomende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Haaltert een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het bouwen van een meergezinswoning na het slopen van de bestaande bergruimte”*.

Het perceel is, zo blijkt uit de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 30 mei 1978 vastgestelde gewestplan ‘Aalst-Ninove-Geraardsbergen-Zottegem’, gelegen in woongebied.

Het perceel is niet gelegen binnen een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 15 januari 2009 tot en met 14 februari 2009, worden drie bezwaarschriften, onder meer uitgaande van de huidige verzoekende partijen, ingediend.

De brandweer van de stad Aalst brengt op 2 februari 2009 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

Op 23 februari 2009 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Haaltert een gunstig preadvies:

“ ...
Door de ligging van het goed in de kern van [redacted] en net naast [redacted], is een meergezinswoning met drie woongelegenheden aanvaardbaar. Een maximum van vier woongelegenheden was bovendien de voorwaarde uit de stedenbouwkundige attesten. Het voorgestelde gabariet sluit aan bij dit van de bestaande woning. Het volume is bescheiden en het gebouw heeft het voorkomen van een ééngezinswoning. De bouwdieptes van 10 meter laten een beperkte maar aanvaardbare tuinzone over van 5 meter. De impact voor de omgeving is beperkt door dit bescheiden volume. De woningen zijn kwaliteitsvol en er worden twee garages voorzien. Om deze redenen wordt de goede plaatselijke ruimtelijke ordening niet in het gedrang gebracht en is de aanvraag aanvaardbaar.
...”

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar verleent op datum van 25 maart 2009 een gunstig advies:

“ ...
Gezien dat het eigendom in het centrum van de deelgemeente gelegen is en dat in de onmiddellijke omgeving nog dergelijke bestemmingen voorkomen, is een meergezinswoning verantwoord op dit perceel. Het perceel biedt voldoende ruimte om dit project te voorzien, t evens wordt voldoende afstand gehouden tot de achterste perceelsgrens. Het ontwerp leidt niet tot overbezetting. De woongelegenheden zijn kwaliteitsvol en er worden twee garages voorzien. Het voorgestelde zichtscherp van min. 2m hoogte wordt niet toegestaan gezien de muur van 3,14m hoogte voldoende bescherming van de privacy biedt.
...”

Op 6 april 2009 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Haaltert een stedenbouwkundige vergunning voor het beoogde project.

Tegen deze beslissing leiden de verzoekende partijen op 13 mei 2009 bij de Raad van State een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en vernietiging in.

Met een arrest van 2 oktober 2009 (nr. [redacted]) verwerpt de Raad van State de vordering tot schorsing doch vernietigt vervolgens de beslissing van 6 april 2009 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Haaltert met een arrest van 17 maart 2011 (nr. [redacted]).

Na het arrest van 17 maart 2011 van de Raad van State verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Haaltert op 16 mei 2011 onder voorwaarden een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkommende partij en doet hierbij de volgende overwegingen gelden:

“
...

Door de ligging van het goed in de kern van [REDACTED] en net naast [REDACTED], is een meergezinswoning met drie woongelegenheden aanvaardbaar. Een maximum van vier woongelegenheden (dit project samen met de bestaande te verbouwen woning) was bovendien de voorwaarde uit de stedenbouwkundige attesten. Binnen het ruimere geheel van de kern van [REDACTED] kan deze aanvraag dus aanvaard worden.

Ten opzichte van de onmiddellijke omgeving kan gesteld worden dat deze aanvraag moet afgewogen worden ten opzichte van de bestaande te verbouwen woning enerzijds en de woning van de rechtstreekse buur met aan de achterste perceelsgrens palende tuin anderzijds.

Het voorgestelde gabariet sluit aan bij dit van de bestaande woning. Het is dan ook stedenbouwkundig en architecturaal in deze omgeving een aanvaardbaar project. De gevelwand langs de [REDACTED] vormt aldus een harmonieuzer geheel dan de vorige toestand waarbij verschillende bouwhoogtes, kroonlijsthoogtes en dakhellingen voorkwamen. Het project is vanuit de [REDACTED] bekeken dan ook aanvaardbaar.

Het bouwvolume is bescheiden door het aanhouden van een bouwdiepte van 10 meter zowel op de gelijkvloerse verdieping als op de eerste verdieping en door het niet voorzien van dak- en geveluitbouwen. Het gebouw heeft het voorkomen van een ééngezinswoning. De bouwdieptes van 10 meter laten een beperkte maar aanvaardbare tuinzone over van 5 meter.

De impact voor de omgeving is beperkt door dit bescheiden volume.

Het project is aanvaardbaar in deze omgeving en zorgt voor een niet grotere dan de normaal te dragen burenhinder voor de rechtstreekse burens (zie hiervoor ook de beoordeling van het bezwaarschrift).

De woningen zijn kwaliteitsvol en er worden twee garages voorzien.

Om deze redenen wordt de goede plaatselijke ruimtelijke ordening niet in het gedrang gebracht en is de aanvraag aanvaardbaar.

...

- het zichtscherp met een hoogte van min. 2m bovenop de muur van 3,14m wordt uit de vergunning gesloten.
- het advies van de brandweerdienst strikt nageleefd te worden.
- Het hemelwater moet minstens worden gebruikt voor alle WC's en/of wasmachine.

De septische put mag niet worden geplaatst.

De overloop van de hemelwaterput en de afvoerbuizen van het afvalwater moeten gescheiden tot aan de rooilijn worden gebracht. De aannemer van het gemeentebestuur zal voor rooilijn twee wachtaansluitingen plaatsen. DE bouwheer moet beide afvoerbuizen hierin aansluiten. De diameter van deze buizen mag maximaal 160 mm bedragen. Indien deze diameter groter is moet de bouwheer vooraf contact opnemen met de gemeentelijke dienst openbare werken.

”
...

Tegen deze beslissing tekenen de verzoekende partijen op 14 juni 2011 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

In zijn verslag van 10 augustus 2011 adviseert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar de verwerende partij om het beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden te verlenen.

Na de hoorzitting van 9 augustus 2011, beslist de verwerende partij op 25 augustus 2011 om het beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning voorwaardelijk te verlenen en overweegt hierbij het volgende:

“ ...

Het hier gevraagde gebouw is naar gabariet – met een gemiddelde kroonlijsthoogte van $\pm 6,60\text{m}$ en nokhoogte van $\pm 11,5\text{m}$, zonder enige dakuitbouwen – inpasbaar in het straatbeeld, en dit zowel gezien vanuit [REDACTED] als vanaf de omgeving rond het dorpsplein.

De voorgevel van de gevraagde en ondertussen opgerichte meergezinswoning is zeer goed zichtbaar vanaf de overzijde van [REDACTED], en dit gedurende een afstand van ruim 50m, zodat ruimtelijk de bouwplaats nog tot de bebouwing kan gerekend worden die rond het dorpsplein gelegen is, de meergezinswoning situeert zich trouwens op slechts $\pm 35\text{m}$ afstand van de kerk, die hier uitgesproken het centrale punt in de dorpskern is.

Gelet op deze situering kan met een bescheiden meergezinswoning ingestemd worden op huidige bouwplaats.

De gevraagde meergezinswoning is bescheiden van omvang en woondensiteit.

...

De meergezinswoning heeft een gevelbreedte van 18,42m en bevat 3 appartementen. Deze woondichtheid stemt dus overeen met dezelfde woondichtheid die zou bereikt worden indien de aanvrager hier 3 eengezinswoningen zou oprichten met een gemiddelde gevelbreedte van 6,14 m, zijnde een breedte die zeker representatief is voor een rijwoning gelegen in een dorpskern. Hieruit alleen reeds blijkt voldoende dat de gevraagde woondichtheid niet te hoog is, en dus stedenbouwkundig kan aanvaard worden.

...

Voor wat de bouwdiepte betreft kan eerst en vooral niet ontkend worden dat onderhavig perceel een bebouwbaar perceel is, maar met een beperkte bouwdiepte. Volgens de huidig gangbare stedenbouwkundige normen mogen woningen een bouwdiepte hebben op het gelijkvloers van 18 à 20 m en $\pm 12\text{ m}$ op de bovenverdiepingen, de tuinstroken moeten achteraan doorgaans een minimumdiepte van $\pm 8\text{ m}$ hebben. Door de geringe perceelsdiepte kunnen deze normen niet gehaald worden, in het ontwerp wordt de beschikbare perceelsdiepte op een evenwichtige manier verdeeld: de woning heeft op het gelijkvloers en de bovenverdieping een bouwdiepte van $\pm 9,8\text{ m}$, de tuinstrook heeft een diepte die varieert tussen 5,09m en 5,70m. Deze verdeling is aanvaardbaar voor een perceel dat pal in het dorpscentrum gelegen is.

Doordat de duplex-appartementen op de 1^e verdieping geen zijdelingse ramen en dakuitbouwen hebben en hun (in oppervlakte beperkte) dakterrassen volledig in het hoofdvolume zijn opgenomen kunnen er slechts in uiterst geringe mate zichten genomen worden naar de binnenkoer en de woning van appellanten, door de haakse ligging zou het beperken van de bouwdiepte er trouwens toe leiden dat de inblikmogelijkheden groter worden.

De siertuin met openluchtwembad daarentegen bevindt zich rechtstreeks in het zicht dat vanuit de bovenverdiepingen en de dakterrassen kan genomen worden, dit kan niet ontkend worden.

Het plaatsen van een zichtscherf op de achterste scheidingsmuur zou deze inblik sterk beperken, maar toch dient geoordeeld dat de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar terecht deze zichtscherf uit de vergunning heeft gesloten, en dit omwille van het visueel aspect: zichtscherf kunnen op esthetisch verantwoorde wijze een dakterras omsluiten, maar het plaatsen van zichtscherf op los van het gebouw staande scheidingsmuren is weinig kwalitatief te noemen.

Appellanten zullen dus een zekere inkijk in hun tuin moeten gedogen. Het is inherent aan woonpercelen, en zeker deze die pal in een dorpskern gelegen zijn, dat vanuit hogere verdiepingen inkijk mogelijk is naar aanpalende tuinen. Er is hier dus geen sprake van hinder die de mat van de gewone ongemakken tussen burens overschrijdt, temeer omdat de betrokken tuin in een zekere mate (weliswaar op eigen terrein) omgeven is door een hoog groenscherm dat in de lente- en zomermaanden, wanneer er meest behoefte aan privacy is in de tuin, de inkijk sterk beperkt.

Het recht op privacy kan er in dergelijke landelijke kernen niet in resulteren dat onbebouwde, als tuin in gebruik zijnde percelen de bebouwingsmogelijkheden voor de aanpalende percelen in die mate hypothekeren dat een voor dergelijke omgeving vrij kleinschalig project onvergund zou worden.

Het gegeven dat in deze tuin een zwembad aanwezig is brengt hier geen verandering in.

Appellanten verwijzen voor wat inkijk betreft vooral naar de hinder die veroorzaakt wordt door het inrichten van 2 duplex-appartementen op de verdiepingen, doch deze hinder zou hetzelfde zijn indien op het perceel twee eengezinswoningen van het type 'bel-etage' zouden opgetrokken worden, hetzij dus ook met de leefruimtes op de 1^e verdieping en slaapkamers in het hellend dak. Het perceel is, zoals hierboven vermeld, zelfs breed genoeg om drie van dergelijke woningen op te richten...

Uit het bovenvermelde dient geconcludeerd dat de aanvraag niet strijdig is met de goede ruimtelijke ordening, mits uitsluiting uit de vergunning van de zichtschermen op de scheidingsmuur.

...

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

De bestreden beslissing werd op 2 september 2011 conform artikel 4.7.23, §3 VCRO betekend aan de verzoekende partijen. De voorliggende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot vernietiging, ingesteld met een ter post aangetekende brief van 3 oktober 2011, is bijgevolg tijdig conform artikel 4.8.16, §2, 1°, a VCRO.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partijen

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partijen voeren aan dat zij, als eigenaars en bewoners van de woning op een aanpalend perceel, over een evident belang bij het voorliggende beroep beschikken. Zij wijzen er voorts op dat de inplanting van een appartementsgebouw een onmiddellijke impact heeft op de plaatselijke woonkwaliteit, op de privacy en het eigendomsrecht van verzoekers.

2.

Noch de verwerende partij, noch de tussenkomende partij betwist het belang van de verzoekende partijen.

Beoordeling door de Raad

1.

Om als derde belanghebbende bij de Raad een beroep te kunnen instellen, vereist artikel 4.8.16, §1, eerste lid 3° VCRO dat de verzoekende partijen, als natuurlijke persoon of als rechtspersoon, rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kunnen ondervinden ingevolge de bestreden vergunningsbeslissing.

Artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO vereist derhalve niet dat het bestaan van deze hinder of nadelen absoluut zeker is. Wel zullen de verzoekende partijen het mogelijk bestaan van deze hinder of nadelen voldoende waarschijnlijk moeten maken, de aard en de omvang ervan voldoende concreet moeten omschrijven en tegelijk zullen de verzoekende partijen dienen aan te tonen dat er een rechtstreeks of onrechtstreeks causaal verband kan bestaan tussen de uitvoering of de realisatie van de vergunningsbeslissing en de hinder of nadelen die zij ondervinden of zullen ondervinden. In voorkomend geval zullen de verzoekende partijen beschikken over het rechtens vereiste belang om conform artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO een beroep in te dienen bij de Raad.

2.

De verzoekende partijen kunnen in het licht van het voorgaande niet bijgetreden worden wanneer zij kennelijk zonder meer lijken aan te nemen dat de loutere beschikking over zakelijke of persoonlijke rechten met betrekking tot een onroerend goed dat onmiddellijk naast het project gelegen is hen op zich het rechtens vereiste belang bij de huidige procedure kan verschaffen. De tekst van artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO verzet zich hiertegen en laat de Raad evenmin toe enig belang in hoofde van de verzoekende partijen te vermoeden.

Anderzijds stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen voldoende aannemelijk maken dat zij hinder of nadelen kunnen ondervinden ingevolge de bestreden vergunningsbeslissing en dat de verzoekende partijen de aard en de omvang van de ingeroepen hinder en nadelen (verlies en aantasting privacy), mede gelet op het door de verzoekende partijen aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, voldoende concreet hebben omschreven. Er valt bovendien niet te betwisten dat er een causaal verband kan bestaan tussen vermelde hinder en nadelen en de realisatie van de werken die middels de bestreden beslissing werden vergund.

De verzoekende partijen beschikken over het rechtens vereiste belang in de zin van artikel 4.8.16 §1, eerste lid, 3° VCRO.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Uit de samenlezing van de artikelen 4.8.13 VCRO en 4.8.16, §3, derde lid VCRO moet worden afgeleid dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts bij wijze van voorlopige voorziening kan worden geschorst ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én wanneer hiertoe redenen voorhanden zijn.

A. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partijen omschrijven het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij menen te lijden als volgt:

“ ...

Het staat vast dat ten gevolge van de inplanting van het appartementsgebouw, verzoekers ernstige hinder zullen ondervinden. In de onmiddellijke omgeving staan enkel ééngezinswoningen met een maximum van twee bouwlagen. Het appartementsgebouw zal door zijn afmetingen en hoogte veel omvangrijker zijn dan de gebouwen in de onmiddellijke omgeving en in het bijzonder de woning van verzoekers.

...

Het is immers duidelijk dat de vergunde bouwwerken de privacy in de tuin van verzoekers aanzienlijk zal beknotten. Omwille van het feit dat grote ramen en terrassen in het appartementsgebouw zijn ingeplant, die rechtstreeks zicht hebben op de tuin en op het zwembad van verzoekers en de geringe afstand tussen beide woningen, zal de privacy zonder meer worden aangetast.

Er dient bovendien benadrukt te worden dat er een groot verschil bestaat tussen een éénsgesinswoning op 5 meter van de erfgrens en een appartementsgebouw op 5 meter. In het tweede geval is de inkijk of het gevoel van inkijk vanuit de grote vensters en balkon op de verdieping steeds nadrukkelijk aanwezig.

De leefruimte van het appartement op de verdieping brengt voor de bewoners ervan een permanente gelegenheid om de burens in de tuin te bespieden wat niet het geval is met een leefruimte op het gelijkvloers. Daar is het zicht beperkt tot de achterliggende muur.

Dat verzoekers zullen geconfronteerd worden met een verlies van privacy, staat als een paal boven water gelet op de rechtstreekse inkijk in de tuin en op het zwembad die door de bouw van het appartementsgebouw zou worden gecreëerd. Het risico op verlies van privacy is dan ook alles behalve irreëel of louter hypothetisch.

...

2.

De verwerende partij en de tussenkomende partij antwoorden dat de vergunde werken inmiddels werden uitgevoerd en dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hierdoor doelloos is geworden.

3.

De raadsman van de verzoekende partijen betwist dit ter zitting niet.

Beoordeling door de Raad

1.

In de memorie van toelichting wijst de decreetgever erop dat het begrip ‘moeilijk te herstellen ernstig nadeel’ eveneens wordt gehanteerd binnen het schorsingscontentieux van de Raad van State en dat vermeld begrip, voor wat de mogelijkheid tot schorsing in procedures voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, in diezelfde zin mag worden begrepen (*Parl. St. VI. Parl. 2008-2009, nr. 2011/1, p. 222, nr. 627*). Opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing door de Raad zou kunnen bevolen worden, moet de verzoekende partij doen blijken van een ernstig nadeel dat moeilijk te herstellen en bovendien persoonlijk is.

2.

Uit het administratief dossier, evenals uit de door de tussenkomende partij neergelegde stukken, blijkt duidelijk dat de bestreden beslissing inmiddels werd uitgevoerd zodat de Raad noodzakelijk moet vaststellen dat de gevorderde schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden vergunning derhalve doelloos en zonder enig nut is. De door de verzoekende partijen ingeroepen

nadelen kunnen in voorkomend geval dan ook niet meer worden voorkomen door de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Er is dan ook niet voldaan aan de in artikel 4.8.13 VCRO gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts bij wijze van voorlopige voorziening kan geschorst worden ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

B. Redenen die de schorsing rechtvaardigen

Aangezien in het vorige onderdeel werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet voldoende aannemelijk maakt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, is een onderzoek van de redenen die de schorsing van de bestreden beslissing kunnen rechtvaardigen niet aan de orde.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De vordering tot schorsing wordt verworpen.
2. De zaak wordt met het oog op de behandeling van de vordering tot vernietiging verwezen naar de eerste kamer, voorgezeten door Eddy STORMS.

Het oorspronkelijke rolnummer wordt voor de behandeling van de vordering tot vernietiging gewijzigd in het rolnummer: 1112/0095/SA/1/0085.

3. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing ten gronde.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 8 februari 2012, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, derde kamer, samengesteld uit:

Filip VAN ACKER, voorzitter van de derde kamer,

met bijstand van

Hildegard PETTENS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de derde kamer,

Hildegard PETTENS

Filip VAN ACKER